

[Handelsministeren.]

ærede Medlem Hr. Krag skulde studere det Forhold lidt nøjere.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Det vil selvfølgelig fremgaa af den Undersøgelse, som nu foretages, om de vedkommende . . . (Muntherhed). Ja, det er jo en kendt Sag, at der grines til den Side af Salen, naar der er noget, som er en ubehageligt. Det skal jeg gerne skænke dem. Det vil naturligvis fremgaa af den Undersøgelse, som vil blive foretaget, hvorledes de skiftende Ministre har reageret overfor Statsrevisionens Antegnelser til Handelsministeriets Kontorholdsbudget. Det vil naturligvis blive oplyst, og til den Tid kan vi tage dette Spørgsmaal op. (*Finansministeren* [Bramsnæs]: Det er oplyst. De reagerede slet ikke). Ja, det foreligger kun efter den højtærede Finansministers Paastand. Hvis den har lige saa meget med Virkeligheden at gøre som Forklaringen paa, hvorledes Arendrup blev Kontorchef, giver jeg ikke meget for den.

Hvad angaar Hentydningen til, hvad Finansudvalgets Medlemmer kunde vide eller ikke vide, saa vil jeg gøre den højtærede Handelsminister opmærksom paa, at over Navnet Gustav Arendrup paa Skrivelsen af 26. Marts staar der „Efter Ministerens Bemyndigelse“. Kun een kunde vide, at denne Bemyndigelse ikke var givet, det var den daværende Erhvervsminister, og derfor falder paa ham i denne Sag hele Ansvar.

Finansministeren (Bramsnæs): Det ærede Medlem Hr. Krag behøver ikke at spørge om, hvorledes der er reageret overfor Statsrevisionens Bemærkning, idet det jo er ganske oplyst og fuldt klart foreliggende, at der overhovedet ikke blev reageret. Det daværende Venstreministerium havde ikke noget som helst at gøre, da det saa denne Bemærkning, men har ladet den passere uden at foretage sig noget som helst; heller ikke det ærede Medlem Hr. Krag, som den Gang var Minister, og som formentlig ogsaa maatte læse Statsrevisionernes Bemærkninger, har foretaget sig noget. Der behøves ingen som helst Undersøgelse af den Sag, den ligger klart for Dagen: Venstreministeriet gjorde intet som helst, den Gang Statsrevisionen gjorde Antegnelser til denne fuldkommen urimelige Overskridelse, til dette Bedrageri, som Handelsministeren har oplyst om.

Det ærede Medlem Hr. Krag siger, at det har ikke noget med Virkeligheden at gøre, at Arendrup blev udnævnt til Kontorchef til Trods for, at enhver i Administrationen vidste, at han ikke egnede sig dertil, og at Grunden til Udnævnelsen var, at Venstreministeriet vilde forfremme denne Mand, fordi han — som man sagde — var af en saa anset Slægt og endogsaa var dekoreret, saa ham kunde man virkelig ikke undlade at udnævne til Kontorchef. Det er imidlertid en Kendsgerning, og det kan man ikke komme udenom; det staar fast, og det kan heller ikke det ærede Medlem Hr. Krag komme udenom, selv om han nok saa meget paastaar, at det er udenfor Virkeligheden. Saadan er det, og hvis det ærede Medlem vil undersøge, hvorledes det stod til den Gang, saa vil han faa Syn for Sagen for, at saaledes hænger det sammen.

Arnth Jensen: Paa min Forespørgsel til den højtærede Kirkeminister om Forstaaelsen af Lov om Kirkegaarde m. m., § 24 og § 25, gav den højtærede Minister et Svar, som jeg ikke kan anerkende. Den højtærede Minister siger, at § 24, Stk. 1, indeholder Hovedregelen. Heri mener jeg, at den højtærede Minister har Uret, idet det klart fremgaa af Loven, at saavel § 24 som § 25 hver indeholder sin selvstændige Tanke. § 24 siger, hvad Menigheden skal, men § 25 siger, hvad Menigheden kan, hvis den ønsker det. Det er denne Hovedregel, som jeg fastholder, idet jeg vil hævde, at efter § 25, Stk. 1, lægges det fuldt ud i Menighedens Haand at bestemme, hvorvidt man ønsker at tage Betaling for et Gravsted eller ej. Naar den højtærede Minister paastaar, at § 25, Stk. 1, kun handler om enkelte Grave, saa vil jeg gøre Ministeren opmærksom paa, at der netop staar „Gravpladser“ i dette Stykke, saa jeg ved ikke, hvorpaa Ministeren støtter sin Paastand om, at § 24 og § 25, Stk. 1, kun omhandler enkelte Grave.

Den højtærede Ministers Motivering for sin Fortolkning, at det var for at hindre Opstaaen af Fattigkirkegaarde, finder jeg meget søgt. Jeg kender dog en Del Kirkegaarde, men jeg har endnu ikke paa Landet set nogen saadan. Naar jeg kæmper for, at Paragraffen skal forstaaes paa min Maade, saa er det netop for at beskytte de fattige, for at ogsaa de kan faa deres Familiegravsteder, lige saa vel som de velhavende; det kunde jo dog hænde, at ogsaa en fattig Familie fik Brug for mere end to Gravpladser. Jeg synes, at netop